

[Helle Degn]

skellige forudsætninger har givet tilsagn om støtte til forslaget.

Vi har gjort opmærksom på ved førstebehandling, at den socialdemokratiske folketingsgruppe ville stille visse krav til forhandlingerne om dette forslag. Dem skal jeg ikke gentage, men vil godt henvise til min tidligere ordførertale. Der har ikke vist sig at være den fornødne politiske enighed herom, hvorfor vi må anbefale ændringsforslagene om, at bestemmelserne om skolepasningsordninger trækkes ud af lovforslaget.

Vi har gentagne gange gjort opmærksom på, at vi mener, det er meget vigtigt og nødvendigt at sikre den politiske stabilitet ved lovgivningen omkring folkeskolen. Derfor havde socialdemokratiet også gerne set, at de radikale og SF havde forstået nødvendigheden af nogle vejledende retningslinjer omkring skolefritidsordningerne, som vi kunne samles om. Som de partier også ved, er der et meget stort behov, og der er mange af vores kommunale folk og skolefolk ude omkring, der har ventet på, at vi herinde skulle blive færdige med forslaget. Ca. 200.000 børn og forældre står dagligt med et behov for støtte og hjælp, som kunne gives dem, hvis skolen måtte blive lukket op for børnene efter deres 2½ eller 3 timers skoledag.

Nu må vi leve med, at pionerordningerne, hvoraf nogle er gode, andre dårlige, må fortsætte, indtil børnekommissionen kan stille nogle forslag, som regeringen kan tage stilling til.

Den øvrige del af lovforslaget angående børnehaveklasse og kørselsgodtgørelse kan socialdemokratiet anbefale.

Vi må altså anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 1-6 i betænkningen.

Wissing (FP):

Som det fremgår af betænkningen til lovforslag nr. L 161, er vi fra fremskridtspartiets side tilfredse med de af udvalget fremsatte ændringsforslag, der medfører, at forslaget om indførelse af skolepasningsordninger bortfalder.

Det er næppe nogen ubekendt, at fremskridtspartiet lige fra fremkomsten af skolepasningsideerne har været afgjort modstander af dem. Det var for os ikke kun et spørgsmål om tilsidesættelse af den kommunale selvbestemmelsesret, det var i højere

grad et spørgsmål om vor holdning til, hvordan man på bedste måde kan pleje og opdrage kommende generationer.

Efter fremskridtspartiets mening må udvikelse af pasning og opdragelse i offentlig regie betragtes som et onde, som hverken børnene, forældrene eller samfundet kan være tjent med at skulle medvirke til.

Den rigtige politik på dette område må være, at det ikke skal være statens, men forældrenes opgave og ret at vælge, hvordan og hvor deres børn skal passes og opdrages. Disse synspunkter har vi yderligere uddybet i den forespørgselsdebat vedrørende skolepasningsordninger, som på fremskridtspartiets foranledning fandt sted her i tinget den 27. februar 1979. Ved denne lejlighed blev der også fra flere andre sider fremført velovervejede og vigtige betragtninger, og derfor var debatten ikke som hævdet af undervisningsministeren og flere af hendes trosfæller overflødig. Tværtimod. Hvis regeringspartiernes ordførere allerede dengang var så positive over for forslaget om skolepasningsordninger, som de senere har givet udtryk for, så kunne de have benyttet lejligheden ved forespørgselsdebatten til at tale for sagen. Men man valgte som bekendt ligesom ved andre lignende tilfælde at demonstrere denne regerings »vi alene vide«-politik.

Om den egentlige årsag til, at regeringspartierne nu kan gå med til, at skolepasning stryges af programmet, kan der kun gisnes. Men mon ikke den tilsyneladende helt endeløse række af krav om lokaler, personale, uddannelse, ledelse, pædagogisk indhold osv. osv., som igen og igen blev præsenteret såvel fra politisk hold som fra interesseorganisationer, har været medvirkende årsag til, at man såvel i socialdemokratiet som i partiet venstre til sidst fik kolde fødder ved tanken om disse tilsyneladende uundgåelige omkostninger?

Om det skyldes dette, eller om der måske er helt andre grunde, er for så vidt ligegyldigt. Hovedsagen er, at forslaget om skolepasningsordninger nu er opgivet.

Det samme er desværre ikke tilfældet med hensyn til den anden del af lovforslaget, der drejer sig om kommunernes pligt til at oprette børnehaveklasse. Her skal den hidtidige lovgivning, der var baseret på princippet om frivillighed, nu afløses af en lov, der er baseret på tvangsprincippet. Hvordan man så fra